

Sygn. akt VII U 477/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 19 października 2018 r. w Warszawie

sprawy K. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania K. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 9 lutego 2018 r. znak: (...)

Oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczona K. F. w dniu 8 marca 2018 roku złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 9 lutego 2018 roku, znak: (...), którą organ rentowy odmówił jej prawa do przeliczenia emerytury.

Uzasadniając swoje stanowisko ubezpieczona wskazała, że w jej ocenie ma prawo do przeliczenia emerytury. Ubezpieczona argumentowała, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił jej przy wyliczaniu emerytury okresu zatrudnienia od 1976-2002. (odwołanie z 8 marca 2018 roku, k. 3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z 6 kwietnia 2018 roku wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy wskazał, że w dniu 9 stycznia 2018 roku ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o emeryturę, do którego nie dołączyła żadnych dokumentów. Powołując się na treść art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS odmówił ubezpieczonemu wznowienia postępowania. Organ rentowy podkreślił, że prawidłowość dotychczasowych decyzji organu rentowego potwierdzają liczne prawomocne orzeczenia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. (odpowiedź na odwołanie z 6 kwietnia 2018 roku, k. 11 – 11v a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. F. ma przyznane prawo do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, tj. od 28 kwietnia 2014 roku (bezsporne).

Ubezpieczona po uzyskaniu prawa do emerytury składała liczne wnioski o przeliczenie emerytury, które były rozpoznawane przez organ rentowy odmownie. Od tych decyzji ubezpieczona składała odwołania, które były odpowiednio oddalane przez sąd lub odrzucane. I tak w dniu 8 września wniosła odwołanie od decyzji z 11 sierpnia 2017 roku odmawiającej wznowienia postępowania, inicjując postępowanie przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie o sygn. akt VII U 1385/17. Ubezpieczona nie odbierała wysyłanej do niej korespondencji, nie zgłaszała również żadnych wniosków dowodowych. W odpowiedzi na odwołania organa rentowy wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Organ rentowy swoje stanowisko uzasadnił istnieniem prawomocnych orzeczeń rozstrzygających kwestie na które odwołująca powoływała się w odwołaniu. Postanowieniem z 7 lutego 2018 roku Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie odrzucił odwołanie ubezpieczonej od decyzji z 11 sierpnia 2017 roku. Odwołująca nie zaskarżyła tego orzeczenia. (odwołanie z 8 września 2017 roku, k. 1 – 2 akt VII 1385/17, odpowiedź na odwołanie, k. 5 – 5v akt VII U 1385/17, awizowane koperty znajdujące się w aktach VII 1385/17)

Dnia 8 listopada 2017 roku ubezpieczona wniosła odwołanie od decyzji z 2 listopada 2017 roku, znak: (...) inicjując postępowanie VII U 1640/17. Ubezpieczona w toku tego postępowania nie wykazywała jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej kwestionując jedynie wysokość kwoty bazowej jednak w bardzo ogólny i nieprecyzyjny sposób. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie od tej decyzji wskazywał, że prawidłowość ustalenia wysokości emerytury była przedmiotem rozstrzygnięć Sądu w sprawach VII U 2150/14, VII U 1196/15 i VII U 174/15. Wyrokiem z 16 kwietnia 2018 roku Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie oddalił odwołanie K. F. od decyzji z 2 listopada 2017 roku. Odwołująca nie zaskarżyła tego wyroku. (odwołanie, k. 2 – 3 akt VII U 1640/17, odpowiedź na odwołanie k. 6 akt VII U 1640/17, wyrok z 16 kwietnia 2018 roku, k. 22 akt VII U 1640/17)

Ubezpieczona złożyła w dniu 9 stycznia 2018 roku wniosek o emeryturę, nie dołączając do niego żadnych nowych dokumentów. (wniosek o emeryturę k. 1 – 5 akt emerytalnych)

Wniosek ubezpieczonej z 9 stycznia 2018 roku został rozpatrzony odmownie decyzją z 9 lutego 2018 roku, znak: (...)wobec braku przedłożenia przez nią nowych dokumentów. Od ww. decyzji z 9 lutego 2018 roku ubezpieczona złożyła odwołanie do tut. Sądu inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (decyzja z 9 lutego 2018 roku, k. 7 akt emerytalnych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy, w tym dołączonych do akt sprawy akt ubezpieczeniowych oraz akt spraw VII U 1358/17 i VII U 1640/17.

Ponadto dowody w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

W niniejszej sprawie strony postępowania co do zasady nie kwestionowały materiału dowodowego co potwierdza jego wysoki walor dowodowy i bezsporny charakter.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie K. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 9 lutego 2018 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie Sąd zważył, iż zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem - zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku, sygn. akt II UZ 1/11). Natomiast w wyroku z dnia 29 września 2000 roku Sąd Najwyższy stwierdził, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza podstawę faktyczną zaskarżonej odwołaniem decyzji (II UKN 759/99).

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 148¹ § 1 kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 155 t.j., dalej: k.p.c.) sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu

od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Analizując treść złożonych przez strony dokumentów, w szczególności podniesione przez odwołującego zarzuty Sąd uznał, że okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne. Spór nie dotyczył faktów lecz prawa, wobec czego Sąd na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym. Należy podkreślić, że Sąd zarządzeniem z dnia 24 kwietnia 2018 roku zobowiązał ubezpieczoną do zgłoszenia wszelkich twierdzeń, zarzutów oraz wniosków dowodowych doręczając jednocześnie odpowiedź na odwołanie organu rentowego (k. 12v a.s.). Odwołująca jednak nie przedstawiła jakichkolwiek nowych twierdzeń czy dowodów. Tym samym Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z przepisem art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 t.j., dalej: ustawa emerytalna) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Do wniosku z 9 stycznia 2018 roku nie dołączyła żadnych dokumentów ani nie wskazała w jego treści jakichkolwiek okoliczności, które istniały przed uprawomocnieniem się decyzji w sprawie świadczenia, a które mają wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość.

Przepisy art. 114 ustawy emerytalnej zezwalają na ponowną ocenę prawa do świadczenia (renty/emerytury) tylko w przypadku przedłożenia nowych dowodów lub ujawnienia nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które mają wpływ na prawo do tych świadczeń. Stanowisko to należy uzupełnić o stwierdzenie wywiedzione z art. 114 ust. 1 ustawy, że powinny to być okoliczności nieznanne organowi rentowemu, ale istniejące przed wydaniem decyzji, bowiem z użytego w tym przepisie określenia "ujawniono" wynika, że niewątpliwie chodzi o okoliczności nieznanne organowi w chwili orzekania o prawie do świadczeń (tak: Sąd Apelacyjny w Poznaniu, w wyroku z dnia 16 lutego 2007 roku, III AUa 1233/05).

Podkreślić należy, że kwestia przeliczenia świadczenia wnioskodawczyni była już kilkakrotnie przedmiotem decyzji odmownych organu rentowego oraz kilkakrotnie przedmiotem postępowania sądowego.

Reasumując, organ rentowy słusznie zastosował art. 114 ustawy. Ubezpieczona nie wskazała żadnych nowych okoliczności, czy nowych dowodów na okoliczności ponownego ustalenia świadczenia, tym samym nie udowodniła, że organ rentowy musiałby ponownie ustalić prawo do świadczeń w i wydać nową decyzję o przyznaniu mu emerytury.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie, gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia z przyczyn wskazanych w niniejszym uzasadnieniu.

ZARZĄDZENIE

(...).